

Kvarta

Svet ráta pokusy, ty omyly

Štetec sa obtiera o plátno a zanecháva za sebou stopu olejových farieb. Pomaly sa vytvára obrazec, s ktorým som sčasti spokojný, sčasti ho nenávidím. Keby som len to oko nakreslil trochu vyššie... skúsím to napraviť, no veľa tým nevyriešim. Plynú minúty, polhodiny, hodiny. O chvíľu bude 4:30 ráno. Zajtra je škola a budem ľutovať ponocovanie, ale nemôžem sa prinútiť ku spánku. Toto je teraz dôležitejšie.

Sedím za neuprataným stolom, všade okolo mňa farby, palety, štetce, ceruzky a gummy. Vedľa stola stojí skriňa plná všetkých mojich zlyhaných maliieb. S istými som proste nespokojný, iné ma nenadchli svojím umiestnením v súťažiach. Každé jedno dielo v tej skrini ma neskutočne vytáča a všetky si ich vyčítam každý deň. Skriňa sa dosť rýchlo zapĺňa, čo ma tiež veľmi neteší. Pokúšam sa na to nemyslieť. Maľuj, maľuj, maľuj... olejové farby zvyčajne schnú pomaly, ale dnes sa akosi ponáhľajú. Na plátne sa už vytvára zreteľná postava – víle tancujúcej v lese pomaly pribúda úsmev a korunka z kvetov. Ak chcem túto súťaž stihnúť, fakt sa musím poponáhľať. Príliš veľa času trávim na detailoch. Mal som sa viac sústrediť na výber farieb. Tento účes bude dlho trvať, mal som jej dať kratšie vlasy. Oplatí sa začať odznova? Nie, musím sa sústrediť. Hlas v mojom mozgu mi ale našepkáva, aby som sa nestresoval, podarili sa mi tie kvety aj víline fialové pehy. Ten nápad sa mi celkom páči. Aspoň niečo.

Na druhý deň opäť vyčerpaný klesám za stôl. Domáce úlohy som narýchlo naškriabal, vôbec ma nezaujímajú. Pozriem na maľbu prvý raz po asi ôsmich hodinách. Včera som si nevšimol, ako zle vyzerajú víline šaty. Našťastie sú ešte len načrtnuté, môžem ich vygumovať a prekresliť. Oči sa mi ale páčia o niečo viac ako včera. Ako sa mám sústrediť na nejakú maľbu, keď každý deň vyzerá inak? Učiteľka výtvarnej vždy hovorí, aby sme veľké kresby nerobili naraz, vraj si máme brať prestávky. Už vidím prečo.

Hlava mi od únavy padá a lem na šatách vyzerá horšie ako predtým. Prečo sa vždy snažím napraviť niečo, čo nebolo také zlé? Ak sa okamžite nedám dokopy, asi zaspím so štetcom v ruke. Do súťaže ostáva presne týždeň. Ešte sedem únavných dní, ktoré sa nakoniec asi ani neoplatia a víla skončí v skrini.

Telom sa sústredím na kreslenie, ale mysl'ou som inde. Vo svojom živote som sa už zúčastnil mnohých súťaží, ale dobre som sa umiestnil možno na dvoch-troch. Odkedy som začal kresliť som sa neskutočne zlepšil, ale budem niekedy dosť dobrý? Keď po toľkých rokoch skúseností a toľkom pokroku neviem vyhrať ani nejakú amatérsku súťaž, koľko času ešte potrebujem? Koľko rokov sa tu ešte budem krčiť za stolom, koľko rokov budem ešte plniť tú skriňu? Pochybnosti o mojom „talente“ mi lietajú hlavou a ani za svet sa ich neviem zbaviť. Kreslenie je jediná vec, ktorá ma kedy zaujímala, a ak z toho nebudem schopný mať kariéru, čo zo mňa bude? Táto otázka sa mi usadila v mysli. Čo zo mňa bude? Jediná vec, do ktorej som kedy vložil úsilie sa neoplatí, lebo na ňu nemám. Prichytím sa pri tom, ako si ohrýzam nechty. Už asi päť minút nekreslím, len čuším a hľadím do steny. Žiadnu paniku. Všetko dobre dopadne. Potrebujem len cvičiť. Časom sa dá len zlepšiť. A samozrejme slávny výrok mojej učiteľky výtvarnej: „Nikto sa nenarodil talentovaný, všetci sa k výsledkom dopracovali len odhodlaním a tvrdou prácou.“ Všetky rady, na ktoré sa vždy obraciam, aj keď mi nikdy nepomohli.

Tretí deň bol najhorší zo všetkých. Konečne som dokončil šaty, a samozrejme vyzerali strašne. Predstavoval som si ich úplne inak, a navyše nie som zvyknutý kresliť oblečenie z tohto materiálu. Šaty mi zabrali päť hodín a bol som neskutočne vyčerpaný a frustrovaný. Skúšal som dnes všetko – počúval som ukludňujúcu hudbu, v pozadí som si púšťal seriály, dokonca som si dal niekoľko prestávok na jedenie a šiel som aj na prechádzku. Nie som však o nič menej vystresovaný a šaty nevyzerajú o nič lepšie. A ešte sa aj cítim lenivo, toľko prestávok som si dal.

Na štvrtý deň sme mali v škole riaditeľské voľno. Naozaj najlepšia vec, akú som len mohol chcieť. Poobede o štvrtej mám výtvarnú – donesiem učiteľke maľbu, aby mi ju ohodnotila. Vždy sa ma snaží utešiť tým, že poukazuje aj na silné stránky mojích diel, ale zároveň ma poučuje o chybách a vždy vie poskytnúť užitočné rady. Dokonalá kombinácia.

Obraz sa mi celý deň ako-tak daril – nič som nepokazil, no zároveň som do diela nepridal nič vynikajúce. Dnes sa mi však celé dielo zdalo akosi krajšie ako v predošlé dni a po ceste na výtvarnú som sa cítil celkom odvážne. Pred hodinou som zašiel za učiteľkou, aby som sa s ňou mohol v klude porozprávať. Ona bola dielom vyslovene omámená. Zhodli sme sa však, že šaty som mohol zvládnuť trochu lepšie, no inak mala pre mňa len pozitívnu spätnú väzbu. Vraj je to jedna z mojich najlepších prác. Nakoniec mi začala rozprávať, aké je inšpiratívne, že sa nevzdávam a stále vášnivo maľujem, aj keď som vo väčšine súťaží dosť neúspešný. Mne sa to zdá skôr chabé, ale nechcel som to vysloviť nahlas. Možno preto, že som jej sčasti veril. Ale len trošku.

Piaty deň bol najlepší zo všetkých – bol som motivovaný učiteľkinými povzbudzujúcimi slovami a jej radami na pokračovanie diela.

Posledných pár dní prebehlo rýchlo. V škole som sa flákal, sústredil som sa len na maľovanie. A bohužiaľ som bol s finálnym výsledkom vrcholne nespokojný. Ani som to nechcel poslať, ale strávil som na tom viac ako týždeň, a to som nechcel len tak premrhať.

Na výsledky sa čakalo päť dní, a postupne ma to prestalo zaujímať. Opäť som sa sústredil na menšie kresby a cítil som sa oveľa uvoľnenejšie. Dokonca som si na výsledky spomenul až dve hodiny po ich zverejnení. Veľké očakávania som nemal, a možno preto som na stránku pozeral ako vyjavený. Vyhral som. Moje meno bolo napísané na prvom mieste. Vôbec som tomu nerozumel. Porota vraj „videla, že do diela vošlo nesmierne veľa úsilia, a nakoniec sa všetko oplátilo.“ Stašne nevydarená kresba – a vyhral som.

Čo s ňou teraz? Do skrine, či zarámovať a vyvesiť na stenu?